

Výchova dětí a péče o jejich příznivý vývoj je především právem a povinností obou rodičů, avšak ne všichni rodiče se chtějí nebo mohou o svoje děti starat. V situacích, kdy děti nemohou z nejrůznějších důvodů vyrůstat ve vlastní rodině, nemohou být v péči rodičů nebo širší rodiny, je třeba hledat optimální formu náhradní výchovy. Nastává tedy situace, kdy se musí aplikovat sociálně-právní ochrana a příslušné orgány sociálně-právní ochrany dětí a soudy musí hledat nejvhodnější opatření, které bude v souladu s právním postavením dítěte, bude řešit jeho budoucnost a zajistí jeho spokojenost a příznivý vývoj.¹ Dětskými lékaři a psychology bylo prokázáno, že pouze rodina je schopna optimálně uspokojit potřeby dětí a poskytnout jim oporu a jistotu v poznávání světa. Dítě je závislé na dospělých nezanedbatelnou část svého života, a je tedy nutné mu po tuto dobu poskytnout odpovídající ochranu s cílem zabezpečit jeho začlenění do společnosti.

Splnění tohoto poslání není nikterak jednoduché, neboť se jedná o velmi závažné rozhodnutí zasahující do osudu dítěte, jeho rodičů, ale i těch, kteří budou náhradními rodiči.